

Ete pedig indultam
 Visszafordul az ajtóban:
 Már most Juci, isten hozza!
 Tartsd meg az a piros orkad.

Jaj galambom, jaj szelmem!
 Kostas sejtet a fűvelben:
 Hova kelyűlök? Katonának?
 Egy fű vagy nem kívánlak.

A kívánást: az mind semmi.
 De most emek egy kell lenni.
 Jaj, ne menj el, győzgyőzögöm,
 Jobb páhonyt a vetett ágyon.

Puha ágyon, puha gyöpen
 Kugorásom nincs már nekem.
 Sem ejtsem, se nappalom.
 Mindenig az ágyunkot hallom.

Pista köfőre, andul tovább,
 Földkeresi ménes-lovát,
 Juci csak egy nő atánc
 Mag bekal az éjszaka.

Wiktor gulyás gyülekezék,
 A menyőket kőrűlvepük.
 De Jucirnak egész estve
 Odavan a jászó-kedve.

Hej, akkor nap, akutan is,
 Holnap is, holnapusan is,
 Akkor is ha más ötlet:
 Pistával van feje tel.

II.

Dallam: Porsalmi Palkó nótája.

Csongorádi Pista magában
 Válogat a ménes lovában:
 Mint a kanak pergő dalában,
 Válogat a csikók javában.

Válogathat benne, van elég,
 Kieressze pályvas köteleit,
 Sárga csikó huskon megakad,
 Mond a beryás ilyen fravakat:

Hej Keserűes, láncos, lobogós!
 Tud-e imádkozni a csikós?...
 Uram isten, lásd meg dolgomat:
 Most lopom az utolsó lovat.

Ezt az egyet nérd el, Jehova!
 Nem eslekedem többé, de soha;
 Ezt se sejttem, báris, magamért:
 Terzem... a jó isten kulja mért.

Nagy-nehezes sőhajt utánna,
 Uti magat sárga lovára,
 Vágtat a ló mestri határra,
 Csak egy bámulat a hold utánna.

III.

Dallam: „Pej paripám parkóskége...”

Fizkaparson táborok a hurkáság;
 Arva ueri Pista helyar futásat.
 Adjon isten! Holott isten! mi bajod? —
 Semmi bajom; hurkár lenni akarok.

Örkenevet a legénység, öskenék;
 Jói kísődik a lojtárral egy vitéz:
 Meg hurkár he? nagy kívánság, nagy dolgod;
 Sokat akarsz ider öreim; hat gyalog?...

Gyalogoljon ám a kurya! nincs lóra;
 Gyalogoljon a ki fókora, én soha!
 Lovon nőttem, nővekedtem ennnyire;
 Kardos ide meg sarkantyúit íxibe!

Vau paripám, én hívőkreem magamnak,
 Hlyet ugyan komért löba' nem adnak;
 Kégeny magyar! hogy is győznie a hurkár!
 Nem ad neki ő felsége a király.

Embrem vagy; talpraesett felelet!
 Adrxa tehát axe a vastkos tenyered;
 Itt a kulacs, bor van ebben, nem löve;
 Itarunk ma — holn ap után: „elöre!”

IV.

Dallam: „Majd elmegyünk, róksám...”

Jó hurkár volt Pista,
 A milyen egy hurkár lehet;
 Meg se is gyalártta
 Itt a nevet, a gyöngy nevet.

Apja-házakor ment
Ha bevéllta, ha bevéllta;
Csirkefű, nem sok:
A se veszett el uszána.

Szófogadó is volt,
Soha semmit nem hibázta;
Az se tudta, milyén
Az a pártja, kaplárpártja.

Bort sem ivott, hej! csak
Kromjuszágról, Kromjuszágról;
Káromkodó sem volt
Különben, csak haragjából.

Elmerte mondani
Kapitány úr is felőle:
Hej! ha inni tudna,
Kaplár lehetne belőle.

Hát még a csaszbau,
Étközében, ittközében!
Akkor volt ő ember
A szexében, a szexében!

A zászilóalfára
Fel lehetett volna tenni —
Ha hurrá nem lett volna,
A köbbsi is, valamennyi.

MTAK 6/1939

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

K 511/8